

Világtalan ablakokban
mozdulatlan fények kése.

Páros léptek koppanása
vágja percekbe a csendet.
Ölelések, szakítások
zizegő forgácsa röpköd.
Lányok mennek kettesével,
kirajzolt szemük világít,
a hajukon báli rózsák
kölni illata virágzik.
Mosolyaik cakkos szirmok,
végigcsiklandják a száját,
suttogásuk kis tüskéin
fennakad a nadrágszár.

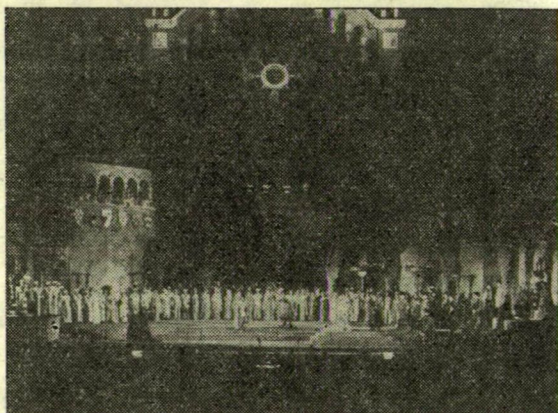
(Mellékdal:)

Padlásajtón dörömböltem,
szobrokat is ölelgettem,
nyíló ajtót nem találtam,
ölelő szobrot se leltem.

Lányoknál is elidőztem,
megállt az órák is közben,
éjjel csörgött reggel nem —
te keltettél kedvesem.

Szerelem meg virágillat
leng a déli éjszakában,
itt álltam én varázsolva
mozdulatlan platánfába,
derekamba kajla szívet
metszettek a halas kések.
Otromba betűt is, négyet,
lassan egymás alá véstek —
görcsös törzsem aki nézi,
a te neved kiolvassa.

Jutok hozzád virradatra
a kőszobrok városába,
kondulnak a harangórák,
erkélyajtók nyiladoznak,
sötét vízen fehér hattyúk,
5don utcán a te lépted:
jársz az utak tengelyében,
állok türelmed csendjében.

Szegedi Szabadtéri Játékok, 1965.
Jelenet a Bánk bán-ból